

KAPITOLA OSMÁ

Někdo je v lesním hnízdě

Petr se natáhl, chňapl po bosých nohou, které visely z hořejší větve, a pevně je sevřel. Ozval se výkřik a nohy začaly divoce kopat. Ale Petr je nepustil.

„Polez dolů!“ obořil se na neznámého vetřelce. „Kdo jsi? Jak to že ses opovážil hrabat v našich věcech? Pojď sem, polez!“

„Pusť mě,“ řekl chlapecký hlas a potom se znovu ozvalo zamňoukání. Na větev před udivené zraky dvojice kamarádů seskočilo malé kotě. Kulilo na Petra s Colinem velké zelené oči.

„Kotě!“ vykřikl Colin. „Je to ten kluk s kotětem. Tak se sem přece jen vrátil!“

„Nech mě být!“ křičel kluk. „Netahej mě za nohy, nebo spadnu.“

Petr ho pustil. „Tak polez dolů a nedělej hlouposti. Jsme tu na tebe dva.“

Nohy se posunuly o kus níž, za nimi se objevilo hubené tělo a nakonec bílý vyděšený obličej.

„Posaď se,“ zavelel Petr. „Ani se nehni. A teď nám hezky pověz, co děláš na našem stromě.“

Chlapci se rovněž posadili. Kluk na ně mlčky hleděl. Byl hubený, bledý a zarostlý.

„Jen jsem se tu chtěl schovat,“ řekl konečně. „Nic jsem vám nezničil – teda snědl jsem nějaké sušenky. Ale kdybyste měli hlad jako já, taky byste je snědli.“

„Před čím se schováváš?“ zeptal se Colin. „Utekl jsi z domova, nebo co?“

„Nic vám neřeknu,“ odsekl kluk. „Hned byste s tím běželi na policii.“

„Neboj se,“ řekl Colin. „Proč bychom měli chodit na policii?“

Kotě se tiše připlížilo ke svému pánovi a přitulilo se k němu. Colin a Petr si všimli, že krvácí na noze. Kluk je pohladil a kotě začalo příst. Chlapci usoudili, že

ten neznámý vetřelec nebude žádný darebák, když má soucit s poraněným zvířetem. Měl to kočičí mládě rád a ono mu důvěřovalo. Kamarádi zamyšleně hleděli na zamračeného chlapce.

„No tak, pověz nám, co se ti stalo,“ pobídl ho Petr a posvítil na chlapce baterkou. „Třeba ti můžeme nějak pomoci.“

„Mohl bych tu zůstat přes noc?“ zeptal se chlapec. „Aby mě nenašli. Oni vědí, že jsem někde na Větrově.“

„Kdo?“ vyzvídal Petr. „Řekni nám všechno. Jak se vlastně jmenuješ?“

„Jeff,“ řekl chlapec, ale nepřestával přitom hladit své koťátko. „Všechno to začalo, když mámu odvezli do nemocnice. Žili jsme spolu, jen máma a já, protože táta už umřel. Pak tedy mámu odvezli do nemocnice a já musel ke strýčkovi Harrymu a tetě Lizzy.“

„Pokračuj,“ pobídl jej Petr. „Tak proč jsi utekl?“

„Byl jsem u nich asi týden. Ale máma se nevrátila a nikdo mi nic neřekl. Myslíte, že už se nikdy nevrátí? Co budu dělat? Nemám nic než tohle kotě.“

„A strýček s tetou se o tebe nemůžou postarat?“ zeptal se Petr.

„Nechci, aby se o mě starali,“ řekl Jeff. „Jsou zlí. Máma to vždycky říkala. A ona to musela vědět. Mají špatné přátele a dělají špatné věci.“

„A co dělají?“ vyzvídal Petr.

„No – kradou – a dělají ještě horší věci,“ vysvětloval Jeff. „Ke mně se chovali docela dobře. Dali mi najíst a teta mi zašila roztrhané oblečení, ale na mé koťátko byli zlí.“

Chlapcům bylo Jeffa líto. Petr moc dobře věděl, jak by mu bylo, kdyby někdo ublížil jejich Čertovi. „Tak proto má poraněnou nožičku?“

Jeff přikývl. „Ano. Strýc ho nakopl. Už je to dobré, ale ze začátku to vypadalo dost zle. A tak jsem utekl a kotě jsem vzal s sebou.“

Schoval jsem se v jednom opuštěném domě, ale šli po mně. A tak jsem se nakonec dostal sem do lesa. Došlo mi, že jste na stromě, když na mě váš pes štěkal. Když jste odešli, tak jsem vylezl nahoru.“

„To jsem poznal,“ řekl Petr. „A snědls nám sušenky a čokoládu. Ale proč strýček s tetou kvůli tobě tak vyvádějí? Vědí, že se vrátíš, když budeš chtít.“

„Teta ne,“ pokračoval Jeff. „To strýc a jeho přítel pan Tizer. Mají strach, že toho moc vím.“

„O čem toho moc víš?“ zeptal se Colin.

„Spal jsem v obýváku,“ vysvětloval Jeff. „A jednou v noci jsem slyšel, jak si povídají. Něco plánovali. Moc jsem tomu nerozuměl. Obrátil jsem se na posteli a strýček mě obvinil, že poslouchám.“

„A když jsi utekl, dostali strach, že někomu povíš, cos slyšel,“ dodal Colin. „A co to bylo?“

„Nedávalo to žádný smysl,“ řekl Jeff. „Ale

to oni nevědí, a tak po mně jdou. Dneska jsem v lese zahlédl pana Tizera se psem. Hledali mě. Dostal jsem strach. Proto jsem vylezl na váš strom. Můžu tady zůstat?“

„Ano – zůstaň tu do rána,“ souhlasil Petr. „Vezmi si polštáře a udělej si pohodlí. Zít-
ra sem za tebou přijdeme a vymyslíme, co se dá dělat. Neměj strach – Tajná sedma ti pomůže!“